୭-୧୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓଁ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସମୟ ପରେ ପୁନର୍ବାର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ବହୁତ-ବହୁତ ସିକିଲଧେ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଦିନ ପରେ ମିଳିଥିବା ଗେହ୍ଲାସନ୍ତାନ ଅଟ '' ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଏକରସ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥିର ରଖିବାର ଉପାୟ କ'ଣ ?

ଉ□ର:- ସର୍ବଦା ମନେ ରଖ ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ବିତିଗଲା ତାକୁ କହିବା, ଡ୍ରାମା । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତ ନିନ୍ଦା-ସ୍ତୁତି, ମାନ-ଅପମାନ ସବୁ କିଛି ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିବ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଏକରସ ରଖିବା ପାଇଁ ଅତୀତର ଚିନ୍ତନ କର ନାହିଁ ।

ଓଁ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ବାବାଙ୍କର ନାମ କ'ଣ ? ଶିବବାବା । ସେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ସବୁ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ନାମ କ'ଣ ?ଆତ୍ମା । ଜୀବ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରର ନାମ ଦିଆଯାଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ସେହି ନାମ ହିଁ ରହିଥାଏ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଦୁନିଆରେ ଢେର ସତସଙ୍ଗ ରହିଛି । ଏହା ହେଲା ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ସତ୍‌ର ସଙ୍ଗ ଯାହାକି ସତ୍ୟ ବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ଆମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏପରି ଆଉ କୌଣସି ସତସଙ୍ଗ ଅଥବା ପାଠଶାଳା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବ□ମାନ ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ଅଟ । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି । ଯେତେବେଳେ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଉଛ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଚକ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଠିଆ କରି କୁହ ଏବେ ତୁମେ ଏପଟକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବ । ବାବା ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ଏହା ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ, ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଶୁଣି ଆସୁଛୁ । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଶୁଣୁଛୁ । ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ବି ଦେହଧାରୀ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବିଦେହୀ ଶିବବାବା ହିଁ ଆମର ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ସତ୍‌ସଙ୍ଗରେ ଏପରି କଥା କହୁ ନଥିବେ । ଏହା ତ ଏକମାତ୍ର ମଧୁବନ ଅଟେ । ସେମାନେ ପୁଣି ବୃନ୍ଦାବନରେ ଗୋଟିଏ ମଧୁବନ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତାକୁ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବ ମଧୁବନ ତ ଏହା ଅଟେ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଯେ, ଆମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ ତ୍ରେତା ଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ପୁରୁଷୋ□ମ ହେବା ପାଇଁ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସି ପହ□ିଛୁ । ଆମକୁ ବାବା ଆସି ସ୍ମୃତି ଦେଉଛନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ କିଏ ଏବଂ କିପରି ନେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ । ମନୁଷ୍ୟ ତ କେବଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସ□ପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମାମାନେ ଥିଲେ, ଯେଉଁଠି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସ□ପ୍ରଧାନ ଥିଲା । ବ□ମାନ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ନାହିଁ, ଏହା ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ଆମେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଯୁଗରେ ଥିଲୁ । ପୁଣି ଚକ୍ର ଲଗାଇ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଲୌହଯୁଗରେ ଆସି ପହ□ିଛୁ ପୁନର୍ବାର ଚକ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ଏବେ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ଯିଏ ହଜିଯାଇ ପୁଣି ବହୁତ ସମୟ ପରେ ମିଳିଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସିକିଲଧେ କୁହାଯାଏ । ତୁମେମାନେ ପୁରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମିଳିଛ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ— ଇଏ ସେହି ବାବା ଯିଏକି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ଦେଇଥିଲେ, ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ କରିଥିଲେ । ଏବେ ପୁନର୍ବାର ଆମକୁ ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର ଦେବା ପାଇଁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ରିୟଲାଇଜ୍ କରାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଆତ୍ମାର ୮୪ ଜନ୍ମର ମଧ୍ୟ ରିୟଲାଇଜେସନ୍ ଅନୁଭୂତି ହୋଇଯାଉଛି । ଏସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂବରୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଥିଲେ— ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେବତା ଅଥବା କାଙ୍ଗାଳକୁ ମୁକୁଟଧାରୀ କରାଇବା ପାଇଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ୮୪ ଥର ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇଛୁ । ଯେଉଁମାନେ ନେଇ ନାହାଁନ୍ତି ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଶିଖିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ ନାହିଁ, କେହି ପୁଣି ଅଳ୍ପ ବୁଝିବେ । କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ତ ରହିଛନ୍ତି ନା । ନିଜ-ନିଜର ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ତ ଆସି ଏଠାରେ ବସିଯିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବହୁତ ଭଲ ପଦ ପାଇବାର ଥିବ ସେମାନେ ସତେଜ ହେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ କମ ପଦ ପାଇବେ ସେମାନେ ଅଧିକ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ଏପରି ଜ୍ଞାନ

ଅଟେ ଯାହାକି ଯେତେ କମ୍ ପୁରୁଷାର୍ଥ କଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ବ୍ୟର୍ଥ ଯିବ ନାହିଁ । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଆସିଯିବେ । ଯଦି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଭଲ କରିଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଥାନ୍ତା । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ବିନା ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତି ମୂହୁ□ରେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଏହିକଥା ମନେ ପକାଉଥାଅ । କାହା ସହିତ ବି ଦେଖାହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ବୁଝାଅ ଯେ— ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ ଏହି ଶାରୀରିକ ନାମ ତ ପରେ ମିଳୁଛି । ଶରୀରର ନାମ ପଛରେ ମିଳିଛି । କାହାକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ଶରୀରର ନାମ ରଖାଯାଇଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବେହଦର ବାବା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ତା'ପରେ ପୁଣି ପିଲାମାନଙ୍କର ନାମ ନେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରୁଛ ଆତ୍ମିକ ବାବା କ'ଣ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଜାଣିଛି— ଶିବବାବା ଏହି ଭାଗୀରଥଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛନ୍ତି, ଆମକୁ ସେ ହିଁ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନାହାଁନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ବାବା ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ । ସେହି ବାବା ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କେବେ ବି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ବା ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ବ୍ରହ୍ମା ବାବାଙ୍କର ନୁହେଁ । ଏହାଙ୍କୁ ତ ଏକଥା ଜଣା ହିଁ ନଥିଲା ଯେ କଳିଯୁଗ ଶେଷ ହୋଇ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ବ□ମାନ ଏହାଙ୍କର କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କହିବେ ଅମୁକ ଆମର ଗୁରୁ । ଅମୁକଙ୍କ ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲା । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଧର୍ମ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ତ୍ରିମୂ□ ଶିବବାବା ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ଶରୀରର ନାମ ବ୍ରହ୍ମା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍‌ମାନେ କହିବେ ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଏହି ଧର୍ମସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ସେ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପକଙ୍କର ଚିତ୍ର କ'ଣ ଦେଖାଇବେ ? ଶିବଙ୍କର ହିଁ ଦେଖାଇବେ । ଶିବଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ କେହି ବଡ, କେହି ଛୋଟ ତିଆରି କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ବିନ୍ଦୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ନାମ-ରୂପ ମଧ୍ୟ ଅଛି କିନ୍ତୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ଦେଇଯାଇଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ ନା । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ସ୍ମରଣ କର । ଅନ୍ୟ କାହାର ବି ସ୍ତୁତି କରିବାର ନାହିଁ । ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧିରେ କୌଣସି ଦେହର ସ୍ମୃତି ନ ଆସୁ, ଏହି କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଆମକୁ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ସାରାଦିନ ଏହି କଥାକୁ ଚିନ୍ତନ କରୁଥାଅ । ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ, ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଆଲ୍ଲାଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାକୁ ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ ନକରାଇ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇଲେ କିଛି ହେଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ । କେହି ତ ଏହାକୁ ଠିକ୍ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଏହାକୁ ବୁଝିବାକୁ ତ ସମୟ ଦରକାର । କେହି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ବିଚାର କରିବା । ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶିବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବିଚାର ଚାଲୁଛି, କ'ଣ କଲେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ଆସିଯିବ । ଶିବ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କିପରି କୁହାଯିବ, ଯାହାର ଶରୀର ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କେବେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଥିବେ ସେଥିପାଇଁ ତ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସାଗର କୁହାଯାଉଛି ଏମିତି ଅଯଥାରେ କାହିଁକି କହିବେ । କେହି ବହୁତ ପଢିଥିଲେ କୁହାଯାଏ ଇଏ ତ ବହୁତ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଅଥବା ବିଦ୍ୱାନ କୁହାଯାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବା ଅଥୋରିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ନିଶ୍ଚୟ କେବେ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ପଚାରିବା ଦରକାର ବ□ମାନ କଳିଯୁଗ ନାଁ ସତ୍ୟଯୁଗ ? ଏହା ନୂଆ ଦୁନିଆ ନା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ? ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ତୁମ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଯଦି ଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ତାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଥା'ନ୍ତା । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ, ଦରିଦ୍ରତା ହିଁ ନଥାନ୍ତା । ବ□ମାନ ତ କେବଳ ଏମାନଙ୍କର ଚିତ୍ର ରହିଛି । ଯାହାଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ଚିତ୍ରକୁ ନମୂନା ରୂପରେ ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ ତାଙ୍କର ମହଲ ବଗିଚା ଆଦି କେତେ ବଡ ବଡ ହୋଇଥିବ । କେବଳ କ'ଣ ମନ୍ଦିରରେ ସବୁବେଳେ ରହୁଥିବେ । ବ□ମାନର ପ୍ରେସିଡେ□ଙ୍କର ନିବାସସ୍ଥାନ କେତେ ବଡ । ତେବେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ତ ବହୁତ ବଡ-ବଡ ମହଲରେ ରହୁଥିବେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ଜାଗା ଥିବ । ସେଠାରେ ଡରିବାର କୌଣସି କଥା ନଥାଏ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ସର୍ବଦା ଫୁଲର

ବଗିଚା ହୋଇ ରହିବ । ସେଠାରେ କୌଣସି କ□ା ନଥାଏ । ତାହା ହେଉଛି ବଗିଚା । ସେଠାରେ ତ କାଠ ଆଦି ଜଳାଉନଥିବେ । କାଠ ଜାଳିବା ଦ୍ୱାରା ଧୂଆଁ ବାହାରେ ଏବଂ ଦୁଃଖ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ । ସେଠାରେ ଆମେ ବହୁତ କମ ଜାଗାରେ ରହିଥାଉ । ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲେ । ସେଠାରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲ ବଗିଚା ରହିବ, ଯେଉଁଠାରୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ସୁଗନ୍ଧ ଆସୁଥିବ । ସେଠାରେ ଜଙ୍ଗଲ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ସେସବୁର ଅନୁଭବ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ, ଦେଖି ପାରୁ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଧ୍ୟାନରେ ଯାଇ ବହୁତ ବଡ-ବଡ ମହଲ ଆଦି ଦେଖି ଆସୁଛ, ଏଠାରେ ତ ତାହା ନିର୍ମାଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସାକ୍ଷାତ୍କାରରେ ଦେଖିଲ ପୁଣି ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ତ କରିଛ ନା । ସେଠାରେ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ରହିବେ । ବହୁତ ରମଣୀୟ ସ୍ୱର୍ଗ ହେବ । ଯେପରି ଏଠାରେ ମହୀଶୂର ଆଦି ରମଣୀୟ ସ୍ଥାନ ଅଛି, ସେହିପରି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସୁଗନ୍ଧିତ ପବନ ବୋହିବ । ପାଣିର ଝରଣା ବହି ଚାଲିବ । ଆତ୍ମାମାନେ ଭାବନ୍ତି ଆମେ ଭଲ-ଭଲ ଜିନିଷ ତିଆରି କରିବୁ । ଆତ୍ମାକୁ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ମନେ ପଡୁଛି ନା ।

ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହେଉଛି— ସେଠାରେ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ ହେବ । କେଉଁଠି ଆମେ ରହୁଥିବୁ । ବ□ମାନ ଏହିସବୁ କଥା ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି । ସେସମୟର ଚିତ୍ର ସବୁ ଦେଖ ଏବଂ ଖୁସି ହୁଅ ତୁମେମାନେ କେତେ ଭାଗ୍ୟବାନ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କିପରି ଯିବୁ ? ତେବେ କ'ଣ ରସିରେ ଓହଳିଯିବ ? ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଶାନ୍ତିଧାମର ନିବାସୀ ଅଟୁ । ବାବା ସ୍ମୃତି ଦେଉଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମେ ପୁନର୍ବାର ଦେବତା ହେଉଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଉଛ । କେହି କେହି ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବନ୍ଧନରେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ କେବେ କ'ଣ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେଖ ତାଙ୍କ ଭିତରେ କିପରି ଉତ୍ସାହ ଆସୁଛି । ନିଜର ଘରକୁ ଯିବାର ସମୟ ପାଖେଇ ଆସୁଛି ତେଣୁ ଆତ୍ମାକୁ କେତେ ଖୁସି ଲାଗୁଛି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସଜେଇବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଶେଷ ସମୟରେ ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାରିବ । ଏବେ ତ ସ୍ତୁତି-ନିନ୍ଦା, ମାନ-ଅପମାନ ସବୁ କିଛି ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା, ତେଣୁ ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ବିତିଗଲା, ତାର ଚିନ୍ତନ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଖବରକାଗଜରେ ବାହାରିଥିଲା ଏବେ ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଯାଉଛି । ଯାହାକିଛି ହଙ୍ଗାମା ହୋଇଥିଲା ତାହା ତ ହୋଇଗଲା । ତା'ଦ୍ୱାରା ନାମ ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଗଲା ନା । ପୁଣି ତୁମେମାନେ ତା'ର ଜବାବ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛ । ଖବରକାଗଜ କେହି ପଢୁଛନ୍ତି, କେହି ପଢୁ ନାହାଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଫୁରସତ୍ ମିଳୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି— ଏହା ବେହଦର ବଡ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲୁଛି, ସୃଷ୍ଟିରୂପି ଚକ୍ର ଘୂରି ଚାଲିଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ପାସ୍ ହେଲା ତାହା ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ପୁନରାବୃ□ ହେବ । ଯାହା ହୋଇଗଲା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ପରେ ବିଚାର ଆସୁଛି ଯେ ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଭୁଲ୍ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାକି ଅତୀତ ହୋଇଗଲା । ତେବେ ଆଗକୁ ଆଉ ସେଭୁଲ୍ କରିବୁ ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ, ବାରମ୍ବାର ଏଭଳି ଭୁଲ୍ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ଏଭଳି କର୍ମ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ମନ ନିଶ୍ଚିତ ଖାଇବ ଯେ— ମୋ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଖରାପ କାମ ହୋଇଗଲା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏପରି କର ନାହିଁ, ଅନ୍ୟକୁ ଦୁଃଖ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ମନା କରାଯାଇଛି । ବାବା କହିଦେଉଛନ୍ତି— ଏହି କାମ କର ନାହିଁ । ନ ପଚାରି କୌଣସି ଜିନିଷ ଉଠାଇଲେ ତାକୁ ଚୋରୀ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ଏପରି କାମ କର ନାହିଁ । କଡା କଥା କୁହ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ଦୁନିଆ ଦେଖ କିପରି — କେହି ଯଦି ଚାକର ଉପରେ କ୍ରୋଧ କରିଲେ ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ଶତ୍ରୁତା କରିଦେଉଛି । ସେଠାରେ ତ ବାଘ-ଛେଳି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମିଠା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରହିବେ । ଲୁଣପାଣି ଅର୍ଥାତ୍ ତିକ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଏବଂ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମିଠା ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଥାଏ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିବେ ଏବଂ ଏହି ରାବଣର ଦୁନିଆରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଲୁଣପାଣି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପିତା ଏବଂ ପୁତ୍ରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ତିକ୍ତତା ଆସିଯାଉଛି । କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ କାମାସକ୍ତ ହୋଇ ପରସ୍ପରକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ□ମାନ ସାରା ଦୁନିଆର ସମ୍ବନ୍ଧ ତିକ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଦୁନିଆ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅଟେ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆ

କ’ଣ ଜାଣିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ କ’ଣ ଜାଣିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଦେବତା ଥିଲେ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତିରେ ଆସୁଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଦେବତାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ, ସେହିମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହିମାନେ ହିଁ ପୁନର୍ବାର ଆସି ଏଠାରେ ପାଠ ପଢିବେ, କ□ାରୁ ଫୁଲ ହେବେ । ଏହା ବାବାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଯାହାର ଅନେକ ଶାଖା ବାହାରି ଚାଲିଛି । ଖୁଦା ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବାନ ଯେତେବେଳେ ଆସିବେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ସେବାଧାରୀ ହେବେ, ଯାହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୟଂ ଖୁଦା ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେମାନେ ଖୁଦାଙ୍କର ଖିଦ୍‌ମତ୍‌ଗାର ଅର୍ଥାତ୍ ସେବାଧାରୀ ଅଟୁ । ସେମାନେ ସ୍ଥୁଳ ସେବାଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ସୂକ୍ଷ୍ମ ସେବା ଅଟେ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସେବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି କାରଣ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପୁଣି ଆସି ସ□ୋପ୍ରଧାନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେବଳ ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରିଲେ ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ଯୋଗ ଅଗ୍ନି । ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି ନା । କୃତ୍ରିମ ଯୋଗ ତ ବହୁତ ହୋଇଗଲାଣି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କହିବା ଠିକ୍ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରି-କରି ତୁମେମାନେ ଶିବପୁରୀକୁ ଚାଲିଯିବ । ତାହାହେଲା ଶିବପୁରୀ ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ । ଏହା ହେଲା ରାବଣପୁରୀ । ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ପଛରେ ରହିଛି ରାମପୁରୀ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନଙ୍କ ପରେ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀମାନେ ଆସନ୍ତି । ଏହା ତ ସାଧାରଣ କଥା । ଅଧାକଳ୍ପ ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁକ୍ତ,ଅଧାକଳ୍ପ ଦ୍ୱାପର ଏବଂ କଳିଯୁଗ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମରେ ଅଛ । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏକଥା କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ସାରା ଡ୍ରାମା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯିବ । କିନ୍ତୁ କଳିଯୁଗୀ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ମନେ ପଡୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ତୁମକୁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଲାବାଲା କେବଳ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଶିବବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ ହେଉଛି ଯିଏକି ସାରା ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଷୋ□ମ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଅଛୁ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଏପରି କୌଣସି କର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ଯାହାଦ୍ୱାରା କାହାକୁ ଦୁଃଖ ମିଳିବ । କଡା କଥା ମଧ୍ୟ କହିବାର ନାହିଁ । ବହୁତ-ବହୁତ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁର ସ୍ୱଭାବଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) କୌଣସି ଦେହଧାରୀର ମହିମା କରିବାର ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଆମକୁ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେହି ଜଣଙ୍କର ହିଁ ମହିମା କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମିକ ସେବାଧାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କର ଗୁଣକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ଗୁଣଗୁଡିକୁ ଧାରଣ କରୁଥିବା ଗୁଣମୂରତ ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗରେ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଗୁଣର ମାଳାକୁ ଧାରଣ କରିଥା’ନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ବିଜୟ ମାଳାରେ ଆସିଥା’ନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ହୋଲୀହଂସ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହଂସ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭଲ ଗୁଣକୁ ଦେଖ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଗୁଣଗୁଡିକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ କର, ଏହିଭଳି ଗୁଣର ମାଳା ସମସ୍ତଙ୍କ ଗଳାରେ ପଡି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କର ଗୁଣକୁ ନିଜ ଭିତରେ ଧାରଣ କରିଥା’ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଗଳାରେ ସେତେ ବଡ ମାଳା ପଡିଥାଏ । ତେବେ ଗୁଣରୂପୀ ମାଳାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଗୁଣର ମୂ□ି ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହାର ସ୍ମାରକୀ ରୂପରେ ଦେବତା ଏବେଂ ଦେବୀମାନଙ୍କର ଗଳାରେ ମାଳା ପିନ୍ଧିଥିବାର ଦେଖାଇଥା’ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସାକ୍ଷୀ ପଣିଆର ସ୍ଥିତି ହିଁ ଯଥାର୍ଥ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ଆସନ ।